

сле, като видѣ, че е на чуждо, непознато мѣсто, силно заплака.

Отецъ Йосифъ го взе на рѣще, даде му да пие и почна нѣжно да го утешава.

— Не плачи, миличко, не плачи, татко ти скоро ще дойде; ти сега заспи, а утре ще видишъ и татко. . .

Детето, успокоено отъ милувкитѣ, престана да плаче. . .

— Да. . . Тото иска да спи, — бърборѣше то съ сънливъ гласъ, като си затваряше очитѣ. — Той иска пѣсничка. . .

И сега се случи нѣщо, което манастирскитѣ стени дотогава не бѣха нито чули, нито видѣли. Стариятъ Йосифъ, най-строгиятъ и най-изпълнителенъ отъ всички братя, тръгна назадъ и напредъ изъ килията, съ детето на рѣще, и тихичко пѣеше: нани, нани-на!

И детето заспа на неговитѣ рѣще. Изведнажъ то си полуотвори очитѣ и пробѣбра:

— Утре е голѣмъ празникъ. Азъ искамъ конче, картинки, агънце. . .

— Всичко ще имашъ, дете мое, ангелъ мой, — изговори старецътъ, като продължаваше пѣсенята.

И детето заспа съ зачервени бузки и полуотворени уста. Всичко, каквото имаше меко, старецътъ го постла на леглото и внимателно сложи на него детето.

— Бедния мой ангелъ! — си мислѣше той, като гледаше заспалото дете. — Кого ли изгуби ти днесъ? Какво ли те чака за напредъ?

— А ти какво ще ми подаришъ? — си ломѣше детето въ съня си.

Внезапна мисль озари старика. Той отиде при масата, мълчаливо взема своя любимъ молитве-